

Neposlouchejte

MRTVÉ HLASY

KATHERINE ARDEN

AUTORKA BESTSELLERU MEDVĚD A SLAVÍK

Mrtvé hlasy

Copyright © 2019 by Katherina Arden
This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons,
an imprint of Penguin Young Readers Group,
a division of Penguin Random House LLC.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Adéla Tošovská, 2022
Cover illustration © Matt Saunders, 2022
Cover design © Eileen Savage, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2544-1 (pdf)

KATHERINE ARDEN

MARTINE
ALAS

*Garrettovi,
kamarádovi, spolubydlicímu, v podstatě sourozenci,
protože jsem ti slíbila, že se v téhle knize objevíš,
ale nikdy jsem netvrdila, že budeš kladný hrdina.*

1

Zima ve východním Evansburgu, krátce po setmění; pětice lidí vyrazila v ojetém starém subaru z města do sněžné vánice. Sníh se solí jim odletoval od kol, když vyjeli na dálnici směrem na sever. Na silnici byli téměř sami. *Větší sněžová bouře přinese v části Vermontu přes noc dvacet centimetrů sněhu, ozvalo se v praskajícím rádiu. Na silnici buďte opatrní.*

Subaru jelo dál. Vpředu seděli dva dospělí. Vzadu tři děti.

Coco Zintnerová seděla vzadu na prostředním sedadle, protože byla nejmenší. Byla malá a hubená, měla modré oči a vlasy (kterých si na sobě cenila nejvíc) blondaté se zvláštním růžovým nádechem. Nervózně koukala ven skrz přední sklo. Silnice vypadala kluzká. A oni po ní pojedou ještě tři hodiny.

„Paráda,“ prohlásila dívka nalevo od Coco. Jmenovala se Olivie Adlerová. Byla to její nejlepší kamarádka a nervózní nebyla ani trochu. „Dvacet centimetrů za noc.“ Přitiskla nos na okénko auta. Měla velké tmavé oči a vlasy se jí kroutily jako vývrtky do kudrlin, na které byl hřeben krátký. Zírala do vánice a radovala se. „To bude zítra zábava.“

Druhý nejlepší kamarád Coco – seděl napravo – se na Ollie zakřenil. Kufr auta byl narvaný zavazadly. Zašmátral v něm a poplácal své zelené přezkáče. „Bude tam světlo,“ řekl. „Netvař se tak vyděšeně, Skřítku.“

To platilo Coco. Ta se zakabonila. Brian vymyslel přezdívku skoro každému. Měla Briana ráda, ale svou přezdívku nesnášela. Nejspíš proto, že skutečně byla tak trochu skřítek. Brian měl nejhezčí úsměv, co znala. Narodil se na Jamajce, ale jeho rodiče se přestěhovali do Vermontu, ještě když byl mimino. Byl černochoch, nijak zvlášť vysoký, hvězda školního hokejového týmu. Miloval knihy stejně jako góly, a přestože někdy mohl působit jako zabeďněný hokejista, vždy hned poznal, co se kolem něj děje. Například že Coco je nervózní. Přála si, aby si z ní kvůli tomu neutahoval.

Byl první den zimních prázdnin a celá pětice mířila na hory: Ollie, Brian a Coco plus Olliin táta (který řídil) a maminka Coco (ta seděla na sedadle smrti).

Ani jeden z dospělých si ve skutečnosti nemohl dovolit týden na horách. Maminka Coco byla novinářka a Olliin táta prodával solární panely. Ale před měsícem se Olliin táta vrátil z práce s úsměvem.

„Co je?“ zeptala se Ollie. Seděla i s Coco v kuchyni uvnitř Vejce, jejich rozplácnutého starého statku. Před sebou měly hrnky horké čokolády a trumfovaly se, kdo postaví větší pyramidu z maršmelounů.

Pan Adler se zasmál. „Chcete jet o prázdninách na lyže?“ „Cože?“ odvětily obě dívky najednou.

Ukázalo se, že Olliin táta získal prémii. Za to, že prodal hodně solárních panelů. Týden pro něj a čtyři další osoby na Jedlové hoře.

„Jedlová hora?“ zeptala se Ollie udiveně. „Ale tam to přece ještě ani neotevřeli.“

Jedlová hora byla nejnovější lyžařská oblast ve Vermontu. Předtím se na ni nesmělo. Patřila nějaké škole. Ale teď získala nové majitele, kteří z ní udělali zimní středisko.

„Ale jo,“ poznamenal pan Adler vesele. „Na zimní prázdniny tam pustí pár lidí, než to oficiálně otevřou. Chcete jet? Coco? Jela bys s maminkou?“

Coco se naučila lyžovat teprve tuhle zimu a pořád jí připadalo, že sjezdování znamená mrznout, a ještě se při tom bát. Nebyla si jistá, jestli se jí chce jet. Ale Ollie už štěstím tančila po domě a Coco ji nechtěla zklamat.

„Jasně,“ odpověděla slabým hláskem. „Jo, pojedu.“

Teď skutečně seděli v autě a skutečně jeli a Coco měla husí kůži, když si představila tu vánici, kluzkou silnici a cíl cesty v podobě velké hory, kde bude zima. Přála si, aby byly zpět u Ollie doma, u kamen a stavěly pyramidy z maršmelounů. Vítr hnal sníh proti přednímu sklu.

Coco odpověděla Brianovi tónem, který nemohl nikoho oklamat: „Já se nebojím lyžování.“ A ukázala na přední sklo. „Bojím se řízení ve vánici.“

„No,“ ozval se pan Adler vpředu klidně, „prakticky vzato, já řídím ve vánici.“ Zařadil rychlost. Měl stejně tmavé vlasy jako Ollie, jen rovné. Na zimu si nechal narůst dlouhé nazrzlé vousy. *Hřejou*, říkával.

„A jde ti to skvěle, tati,“ řekla Ollie. „Tobě i Susie.“ Susie bylo to subaru. „Táta už řídil ve vánici mockrát,“ prohodila směrem ke Coco, aby ji uklidnila. „V pohodě.“

Lampy zmizely kus za Evansburgem a na silnici byla tma, kterou protínala jen jejich dálková světla.

„Neboj, Skřítku,“ řekl Brian, „do příkopu snad nespádneme.“

„Snad?“ zeptala se Coco.

„Určitě,“ prohlásila její maminka ze sedadla spolujezdce. Otočila se dozadu a podívala se na Briana přísným pohledem. Brian se tvářil jakoby nic. Coco a její maminka měly úplně stejně modré oči, ale maminka byla vysoká, ne malá, a měla blondáté, nikoli narůžovělé vlasy. Coco doufala, že se třeba ještě vytáhne.

„Jestli sjedeme do příkopu,“ řekla Ollie, „budeš nás muset vytlačit zpátky, Briane.“

„Né,“ opáčil Brian. „Ty jsi větší, roztlačovat budeš ty.“

Coco je přerušila. „Můžete nás roztlačit oba. Máme něco ke svačině?“

To je všechny rozptýlilo. Byl čas na večeři a svačinu s sebou měli. Pan Adler byl na svačiny specialista. Každému udělal velký sendvič z domácího chleba s burákovým máslem a džemem.

Když snědli sendviče, každý si dal jablko a dohromady velký pytlík brambůrek. Ty taky dělal pan Adler.

„Je to *složitý*, vyrobit brambůrky?“ zeptala se Coco nevěřicně a olizovala si přitom sůl z prstů.

„Ne,“ odpověděla Ollie nadřazeně. Pomáhala s jejich výrobou. A taky, jak se Coco domnívala, jich spoustu snědla, ještě než vůbec vyjeli. „Ale olej prská.“

„Vím, co si uděláme, až budeme příště u vás,“ řekl Brian mezi chroupáním. „Jsou skvělý.“

Zrovna se přetahovali o poslední brambůrku, když subaru konečně sjelo z dálnice. SILNICE DO HOR, stálo na ceduli. Cesta se prudce zvedala. Na jedné straně byly stromy. Na druhé rokle se zamrzlým potokem. Olliin táta řídil vánicí, jako by ho to vůbec nezajímalo, a vykládal u toho hloupé vtipy.

„Co řekne čínský pes svému dítěti, když ho odvede do školy?“ zeptal se.

Ollie si vzdechla. Její táta miloval hloupé vtipy.

„Čau-čau!“ vykřikla Coco vítězoslavně a všichni zaúpěli, ale taky se zasmáli.

„Řidiči by měli dávat pozor, *nevyjíždět na neudržované vozovky, a pokud je to možné, nevyjíždět vůbec*,“ ozvalo se z rádia.

„Prima,“ prohlásil pan Adler bezstarostně. „Míň lidí na silnici dneska a víc sněhu pro nás zítra!“

„Když myslíš,“ opáčila maminka Coco. Znepokojeně sledovala rostoucí příval sněhu. Coco ten pohled znala.

Coco i její maminka byly velmi opatrné. Na rozdíl od Ollie a jejího táty, kteří se spíš do věcí vrhali po hlavě.

„Chcete říct další vtip?“ zeptal se pan Adler.

„Tati, nemohli bychom stanovit nějaký limit pro vtipy, když jsme na výletě?“ zeptala se Ollie.

„Pokud řídím já, tak ne,“ namítl její táta. „Ještě jeden. Víte, proč povýšili strašáka?“

Na chvíli se rozhostilo podivné ticho. Strašáky fakt nemuseli.

„Nikdo?“ zeptal se Olliin táta. „Opravdu nikdo? Připadám si, že si povídám sám se sebou. Protože *vynikal ve svém poli!* Chápete? Ve svém poli?“ Olliin táta se zasmál, ale nikdo se k němu nepřidal. „Ach jo, s váma je to těžký.“

Trojice vzadu mlčela. Olliin táta to nevěděl, ale měli dobrý důvod, proč se jim strašáci nezamlouvali. V říjnu společně se zbytkem celé jejich šesté třídy na dva dny zmizeli. Pouze Ollie, Brian a Coco si pamatovali všechno, co se během těch dvou dní stalo. Nikdy to nikomu neřekli. Doma i na policii tvrdili, že se ztratili.

Přitom se neztratili. Ale kdo by jim věřil, kdyby řekli pravdu?

Byli uneseni do jiného světa. Světa za mlhou. Setkali se tam se strašáky, kteří se je snažili odtáhnout a udělat z nich taky strašáky. Ocitli se v domě duchů a najedli se tam, proběhli kukuřičným bludištěm a nakonec se setkali s někým, komu se říkalo usměvavý muž.

Usměvavý muž vypadal obyčejně, ale obyčejný nebyl. Splnil vám nejtoužebnější přání, když jste ho poprosili. Ale žádal za to svou cenu. Strašnou cenu.

Ollie, Brian a Coco usměvavého muže přelstili. Přežili návštěvu světa za mlhou a vrátili se domů. Odešli do toho

světa jako lidé, kteří se moc neznají, a vrátili se jako nejlepší kamarádi. Teď byl prosinec, byli všichni spolu a měli prázdniny. Všechno bylo fajn.

Ale i po těch dvou měsících měli pořád noční můry. A pořád neměli rádi strašáky.

Ticho v autě rostlo a silnice stoupala stále prudčeji vzhůru. Rádio náhle zašelestilo elektrickým výbojem a pak zmlklo.

Všichni čekali, že to v něm zapraská a probudí se znovu k životu. Nic.

Maminka Coco se naklonila a zaklepala na něj, zmáčkla knoflík, ale nepomohlo to. „To je divné,“ řekla. „Možná ta vánice.“

Coco rádio nechybělo. Nacpala se burákovým máslem a chtělo se jí spát. Položila si hlavu na Olliino rameno s tím, že si zdřímne. Brian si četl *Plavbu Jitřního poutníka*. Měl rád námořnické příběhy. On i Ollie přečetli *Krvavého kapitána* a pár týdnů se hádali, jak příběh skončil. Coco tu knížku přečetla taky, aby věděla, o co se kamarádi přou, ale bylo to o pirátech. Nebavilo ji to a měla pocit, že je tak trochu mimo. Coco vlastně neměla moc ráda romány. Měla ráda knížky o skutečných věcech. O hmyzu a dinosaurech a historii letů do vesmíru.

Brian si svítil do knihy mobilem. Ollie se opřela tváří o okno a zírala do noční bouře. Coco, v polospánku s hlavou na jejím rameni, vzpomínala na poslední šachovou partii, kterou hrála. Bylo to na internetu, s někým, kdo se jmenoval @behemoth.

Coco milovala šachy. Její nejoblíbenější knihy byly o slavných šachistech a slavných zápasech. Strašně ráda hrála přes internet. Na internetu se nikdo nemohl

vytahovat ani si myslet, že ji snadno porazí jen kvůli tomu, že je malá a má růžové vlasy. Ospale si procházela úvodní tahy poslední hry. Měla bílé figurky, které vždy začínají hru, a zahájila dámským gambitem...

Šplhali výš a výš.

Coco usnula, v myšlenkách stále u šachů.

Zdál se jí sen. Ne o šachách.

Ve snu kráčela temnou chodbou, tak dlouho, až nedohlédla na konec. Na koberec dopadalo měsíční světlo a vytvářelo na něm mříž. Ale nikde nebyla žádná okna. Jen měsíční světlo. A šílená zima. Na každé straně stála řada jednoduchých bílých dveří, barva na nich poprasкала a odlupovala se. Za jedněmi dveřmi Coco slyšela někoho plakat.

Ale za kterými? Byly jich tu snad stovky. „Kde jsi?“ volala Coco.

„Nemůžu je najít,“ vzlykal dívčí hlas. „Dívala jsem se všude, ale nemůžu je najít. Matka říká, že dokud je nenajdu, nemůžu domů.“

Coco měla pocit, že slyší, jak se za ní plouží nějaké kroky. Těžké, nepravidelné kroky. Nahánělo jí to husí kůži. Ale musela najít tu plačící dívku. Tím si byla jistá. Musela ji najít dřív, než ji ty kroky dostihnou. Rozběhla se rychleji. „Co hledáš?“ volala. „Můžu ti pomoci to najít! Kde jsi?“

Pak se s trhnutím zastavila. V chodbě se zjevila vyhublá dívka, velká asi jako ona a oblečená v bílé noční košili. Obličej jí pokrýval stín. „Tady,“ řeklo děvče.

Z nějakého důvodu jí Coco nechtěla vidět do obličeje. „Ahoj?“ řekla a slyšela, jak jí přeskočil hlas.

„Hledám své kosti,“ zašeptala dívka. „Pomůžeš mi?“
Vystoupila do světla. Coco couvla. Obličej druhé dívky byl šedý, postava vychrtlá. Oči dvě prázdné jámy. Rty a nos černé, jako by na nich měla těžké omrzliny. Pokusila se usmát, ale výsledek naháněl děs. „Ahoj,“ řekla. „Je tu zima, vid’? Pomůžeš mi?“ Natáhla k ní ruku. Měla dlouhé nehty, které se v měsíčním světle zdály být černé.

Coco klopýtavě couvala, až do něčeho narazila. Na rameno jí dopadla obrovská ruka. Coco se otočila a uviděla nad sebou obličej strašáka. Jeho našitá ústa se široce usmívala. Jeho ruka vlastně nebyla rukou, byla to špičatá zahradnická lopatka. *Tak mě nakonec přece jen našel, pomyslela si Coco. Našel mě a teď mě odtáhne pryč. Už nikdy se nedostanu domů...*

Coco otevřela pusou, aby zakřičela, a vzbudila se lapajíc po dechu.

Byla v autě, uprostřed chumelenice, na cestě na Jedlovou horu a její maminka se vpředu bavila s panem Adlerem. Na zadním sedadle byla zima, prsty na nohou ve sněhulích ani necítila. Na chvíličku strnula a bez hnutí jen prudce oddechovala strachem. *Byl to jen sen,* řekla si. Poslední měsíce se jí o strašácích zdálo často. Ollie a Brianovi taky. *Jen sen.*

„Jak je to ještě daleko, Rogere?“ zeptala se její maminka.

„Už bychom měli být dost blízko,“ odpověděl pan Adler.

Coco, stále poněkud omámená zlým snem, zírala předním sklem ven. Sněžilo ještě hustěji. Silnice byla jen úzký žlutobílý pruh, na kterém se hromadilo čím

dál víc sněhu. Sněhová nadílka skláněla stromy po obou stranách.

Subaru postupovalo pomalu. Hustý sníh vrzal pod koly a zdálo se, že pan Adler má co dělat, aby udržel auto na kluzké silnici. „To je noc, co?“ prohodil.

„Mám řídit?“ zeptala se maminka Coco.

V té chvíli už byla obvyklá veselost pana Adlera tatam. „To je dobrý. Zním to auto líp.“ Tišším hlasem dodal: „Hlavně se modli, abychom tu nezůstali trčet.“

Auto teď klesalo do údolí po silnici, která se mírně zatáčela.

Silnice však nebyla prázdná. Na vteřinu měla Coco pocit, že se vrátila do snu, a žaludek se jí sevřel. Přímo před nimi uprostřed silnice stála vysoká postava v otrhané modré zimní bundě. Vypadala jako strašák. Stála bez hnutí. Jednu dlaň měla zdviženou, jako by o něco žádala. Jako by říkala: ZASTAV. Obličej měla schovaný v lyžařské kukle.

Coco se otrásla hrůzou. Ale pak si uvědomila, že postava má skutečné ruce. Ne zahradní náčiní. To se jí nezdálo, není to strašák.

Pan Adler nezpomaloval. „Zastav!“ zaječela Coco a prudce se narovнала. „Podívej! Podívej!“

Pan Adler dupl na brzdu. Auto dostalo smyk, zatočilo a namířilo si to do husté černé řady stromů. Coco zařala zuby a čekala, až uslyší náraz těla na boční stranu auta. Ta postava stála tak blízko...

Nic.

Auto se zatřásl a zastavilo jen asi půl metru od kmene nejbližšího stromu.

Všichni chvíli seděli jako omráčení.

„Necítil jsem, že bychom do něčeho narazili.“ Pan Adler se snažil dýchat zhluboka, aby se uklidnil. „Co jsi viděla, Coco?“

Coco se vyděsila. „Vy jste to neviděli? Na silnici někdo stál! Museli jsme ho srazit!“ Její hlas zněl spíš jako pištění. Nesnášela, když takhle pištěla. Zranili někoho? Nebo *zabili*...

Olliin táta zatáhl za ruční brzdu a rozsvítil výstražná světla. „Potřebuju, abyste zůstali –“ začal, ale Ollie už si otevřela dveře a vylezla ven do sněhu. Sahal jí po kolena. Brian vylezl hned za ní svými dveřmi a Coco, přestože se jí třáslы ruce, je rychle následovala.

„Coco!“ vykřikla její maminka a spěchala s panem Adlerem za ní.

„Coco, neďívej se tam, pojď zpátky, dávej pozor –“

Coco dělala, že neslyší. Popadla telefon, obcházela auto a svítila do sněhu. Brian dělal to samé. Ollie si vytáhla z dveří auta čelovku. Všichni tři stáli vedle sebe a svítili kolem vozu. Sněžilo tak hustě, že mimo okruh jejich světla nebylo vůbec nic vidět. Coco zaslechla slabý šepot větru v jehličí borovice nad jejich hlavami.

Pan Adler vytáhl z přihrádky u řidiče baterku. Maminka Coco stála vedle něj a mžourala do chumelenice. Čtyři paprsky osvětlovaly sních. Cesta byla dočista prázdná. Coco viděla stopy, kudy auto sjelo, a potom širokou stopu, když dostalo smyk. Ale nic víc.

„Nikoho nevidím. Ani žádné stopy,“ konstatovala její maminka. „Díkybohu.“

„Ale já jsem někoho viděla,“ protestovala Coco. „Na silnici. Postavu. Se zdviženou rukou.“ Natáhla ruku a ukázala dlaň, aby jim to předvedla. „Ta postava měla

modrou zimní bundu, ale žádné rukavice. Ollie, viděla jsi ji?“

„Myslím, že jsem něco zahlédla,“ řekla Ollie. Znělo to nejistě. „Jako stín. Ale nebyla jsem si jistá. Je tu tolik sněhu. Briane?“

Brian zavrtěl hlavou. „Ale,“ dodal solidárně, „Ollie ani já nevidíme dopředu tak dobře jako Coco, protože sedí uprostřed.“

Maminka Coco ukázala na sních, který byl – až na stopy jejich auta a bot – zcela nedotčený.

„Myslím, že tu nikdo nebyl.“ Roztřásla se.

Všichni si na cestu sundali teplé bundy a teď jim na ramenou ulpíval sních.

„Někoho jsem viděla,“ nedala se Coco, ale ostatní, kteří se těšili zpátky do vyhřátého auta, už ji neposlouchali. Spěchala za nimi. „Určitě jsem někoho viděla.“

„Mohl to být jen stín, Skřítku,“ řekl Brian rozumně. „Nebo srnka. Nebo se ti něco zdálo a popletla sis, co bylo ve snu a co ve skutečnosti.“

„Nic se mi nezdálo!“ vykřikla Coco a strašně moc si přála, aby jí hlas nepišťel. „A neříkej mi Skřítku!“

„Ale je evidentní, že tu nikdo –“ začal Brian.

„Hele,“ přerušil je Olliin táta, „uklidněte se, oba. Buďte rádi, že jsme nikoho nepřejeli. Vrátime se do auta. Není to tu bezpečné.“

Coco vlezla smutně zpátky na své místo. Měla pocit, že jsou na ni všichni trochu naštvaní, protože zakřičela *zastav* a pan Adler musel dupnout na brzdu a auto dostalo uprostřed silnice nebezpečný smyk. Byla si jistá, že někoho viděla.

Ale opravdu napůl spala. Možná se jí to jen zdálo. Když vyjížděli, Coco se ohlédla a zadívala se ven zadním oknem.

Na pouhou vteřinu měla pocit, že vidí tmavou postavu osvětlenou červenými zadními světly. Stála čelem k nim uprostřed silnice. Jednu ruku bez rukavice měla stále zdviženou.

Jako by něco chtěla.

Jako by je varovala.

„Koukejte,“ zašeptala. „Stojí tam. Přímo tamhle vzadu.“

Ollie a Brian se otočili.

Následovalo krátké ticho.

„Já nic nevidím,“ řekla Ollie.

Coco se podívala znovu.

Postava byla pryč.

Coco se otrásla. Otevřela pusou, aby ještě něco řekla. Ale než se jí to podařilo, auto už zase s rachotem stoupalo nahoru a rokle zůstala za nimi.

O minutu později se mezi stromy objevila dvě žlutá světla. Možná to bylo tím, že Coco byla stále rozrušená, ale ta světla se jí zdála zlověstná. Jako vykukující oči. Číhající. Chtěla říct panu Adlerovi, aby to otočili.

Neblázni, říkála si.

„Podívejte!“ vykřikl Brian a ukazoval dopředu. „Co to je?“

„To musí být naše chata,“ řekl pan Adler. V jeho hlase zněla úleva. „Už jsme skoro tam.“

Projeli pod novým, ručně vyřezávaným nápisem, který osvětlovaly dvě starodávné plynové lampy.

Oči? Jasně, pomyslela si Coco. Jsou to jen lampy.

STŘEDISKO NA JEDLOVÉ HOŘE, stálo na ceduli. HORA ÚŽASU, KDE ZIMA NIKDY NEKONČÍ.

„To je divná formulace,“ podotkla Ollie.

Nikdo jiný nic neřekl. Příjezdová cesta k budově byla ještě užší a ještě zavátější sněhem. Motor subaru děsivě zakňučel, když Olliin táta sešlápl plyn. Cesta se stočila a auto sjelo smykem na stranu, téměř se otočilo kolem vlastní osy. Kola nezabírala.

„Tati –“ začala Ollie.

„Teď ne!“ odsekl její otec tónem, který od něj Coco nikdy neslyšela. Zařadil rychlost, dostal auto znovu pod kontrolu a pak vyrazili na zaváté parkoviště. Všichni si zhluboka oddechli.

Po dlouhé cestě v zimě jim pohled na Jedlovou chatu připadal jako Štědrý den. Okna svítla teplým zlatým světlem. Tedy, některá okna.

„Zvládli jsme to,“ konstatoval Brian šťastně.

Ve tmě a chumelenici stěží rozeznávali obrysy budovy, ale Coco připadala veliká. Působila impozantně. Tyčila se nad nimi.

„Nemělo by tu být víc světel?“ zeptala se Ollie.

„Asi jim vypadla elektřina,“ řekla maminka Coco. Zamyšleně popotáhla za konec svého blondátého copu. „Jedou na generátor, nemůžou svítit všude.“

„Já ty generátory slyším,“ přitakal Brian.

Pan Adler projel parkovištěm a zaparkoval pod stříškou. Coco taky slyšela generátory: pomalý dunivý zvuk, jako by budova dýchala.

„Tak,“ řekl pan Adler, „parkoviště je prázdné. Zdá se, že jsme jediní, kteří dojeli až sem.“

„Ostatní se možná zasekli někde na cestě,“ odušila maminka Coco. „Doufejme, že se dostanou někam pod střechem. Ještě hodinu a uvízli bychom tam taky. Příště bychom měli poslouchat, co říkají v rádiu o vánici, co?“

„Platí,“ řekl Olliein táta a znělo to, že to myslí vážně. „Pojďte!“ obrátil se k ostatním. „Zvládli jsme to, jsme na místě, v plném počtu. Vezměte si batohy. Čím dřív vyrazíme, tím dřív budeme v posteli.“

Ollie a Brian zašmátrali po otevírání dveří a vypořádali se do mrazivé noci. Všichni ospale klopytali k Jedlové chatě.

Coco se zničehonic zastavila ve dveřích a zírala. Ollie se nahnula na ni a musela ji chytit, aby obě nespadly. „Coco, co –“ začala, a pak uviděla to co ona. „To snad ne.“

„Ty krásu,“ zahuhlal Brian. „Kde to jsme?“

Jediné světlo v hale vycházelo z velkého hučícího krbu. Na stěnách poskakovaly mihotavé stíny, strop nebylo vidět. Ale stěny byly celé pokryté hlavami. Mrtvými zvířecími hlavami. Coco si všimla hlavy losa, který měl paroží omotané vánočními světýlky. Dále několika hlav srnců, zavěšených vedle sebe. Byli tam tři mývalové v malé kánoji s pádly. Vycpaný kolouch ve vitríně. Čtyři kojoti, co vypadali, jako když vyjí na falešný měsíc. A černý medvěd, který stál na zadních, přední tlapu zdviženou.

V mihotavém světle ohně se zdálo, že se pohybují, jejich skleněné oči svítily, jako by byli živí. Medvěd měl ostré bílé zuby.

„Hezká výzdoba,“ hlesl Brian nejistě. „To nám tvůj táta našel pěkný místo.“ Na podlaze ležel obrovský koberec z medvědí kůže. Medvědí drápy se leskly ve světle ohně.